

Anyáról szóló nóták

Anyám, édesanyám, dallal köszönöm,

Boldog ifjúságom, felnőtt örömöm.

/: Köszönöm, hogy mindig édesanya voltál.
Köszönöm a dalt,, amellyel álomba ringattál,
álomba dúdoltál.

Anyám, hogyha dalol, minden muzsikál,
Mint mikor a hárfa bársony hangja száll.
/: Dalolj édesanyám, úgy, mint réges-régen.
Mindannyian azt kívánjuk, véget sose érjen!
Anyám soká éljen!

Édesanyám! Kössön kendőt, selymet a fejére,
Menjen el a legszebb lányhoz a falu végére.
Mondja meg annak a lánynak el szeretném venni,
Kérdezze meg akar-e a felségem lenni!

Édes fiam! Azt a kislányt verd ki a fejedből,
Nem érdemli, hogy te szeresd szívedből,
lelkedből!
Azt üzeni: „Szebb legény is, gazdagabb is kérte.”
Édesanyám! De a szívem majd megszakad érte.

Haragszik az édesanyám

Mert járok a lányok után,
Ne haragudj édesanyám,
Utánad is járt az apám
Néhanapján vasárnap.

Haragszanak rám a lányok,
Mert a menyecskékhez járok,
Ne haragudjatok lányok,
Hozzátok is el-eljárom,
Néhanapján vasárnap.

Kis lak áll a nagy Duna mentében

Ő. mily drága e lakocska nékem
Könnyben úszik két szemem pillája
Valahányszor emlékszem reája.

Bár maradtam volna benne végig!
De az embert vágyai vezérik.
Vágyaimnak sólyom szárnya támadt,
Odahagytam őslakom s anyámat.

Kínok égtek a szülő kebelben,
Hogy búcsúmnak csókját rá leheltem,
S kínja lángi el nem aluvának
Jégyöngyétől szeme harmatának.

Szép hazámba ismerősök mennek,
Jó anyámnak tőlük mit üzenjek?
Szóljatok be, földiek, ha léssen
Utazástok háza közelében

Mondjátok, hogy könnyeit ne öntse
Mert fiának kedvez a szerencse,
Óh, ha tudná, mily nyomorban élek
Meghasadna szíve a szegénynek.

Édesanyám, te jó asszony, írd meg nékem,
fáj-e még a szíved,
Amióta én eljöttem, ki van veled, ki vigasztal
téged?
Írj meg mindent: bút s örömet, vigasztald meg
a szívemet
Úgy, mint réges - régen, úgy, mint réges-
régen.

Édesanyám, te jó asszony, őrangyalnak
rendelt Isten téged,
Tőle kaptad azt az édes, jó anyai, értem égő
szíved,
Éjjel-nappal rám vigyáztál, mindig jóra
tanítottál,
Áldjon meg az Isten, Áldjon meg az Isten.

Édesanyám, te jó asszony, ha majd megjössz,
itt is maradsz nálam,
Édes otthont nyújt majd neked, a kis kertes,
vadvirágos házam:
Mindig leszem gondolatod, s te fiadat
csókolgotod,
Úgy, mint réges-régen, úgy, mint réges-régen.

Édesanyám is volt nékem,
Keservesen nevelt engem.
Éjszaka font, nappal mosott,
Jaj de keservesen tartott!

Bujdosik az árva madár,
Minden erdőszélen leszáll.
Hát az olyan árva, mint én,
Hogyne bujdokolna szegény!

Amint mentem hazafelé,
Kinyílt az ég háromfelé.
Ragyogtak rám a csillagok,
Mert tudták, hogy árva vagyok.

Édesanyám rózsafája,
Engem nyitott utoljára.
/: Bár sohase nyitott volna,
Szebb a bimbó, mint a rózsa.:/

Piros rózsa fehérét játszik,
Nem bánom, ha máshoz jársz is.
/: Te kezdted el az elválást,
Te bánod meg babám, nem más. :/

Azt hiszed te, hogy én bánom,
Hogy tetőled el kell válnom.
/: Elválásom csak egy álom,
Van még legény a világon. :/